

[Statsministeren]

Det Økonomiske Råds formandskab forudser, og som jo er den væsentlige faktor bag deres beskæftigelsesprognoser. Det vil vi gøre i årene foran os.

Jeg forstod på hr. Svend Auken, at han ikke var uenig i, at det rigtige svar på vore problemer – og dem erkender både hr. Svend Auken og regeringen – er, at vi gør en indsats for at forbedre konkurrenceevnen. Det tror jeg vi i og for sig er enige om. Men så lå der i hr. Svend Aukens tale en antydning af, at konkurrenceevnen allerede er blevet meget svag. Der tabes markedsandele, sagde hr. Svend Auken.

Det mener jeg ikke er rigtigt. Jeg er ikke tilfreds, og regeringen er ikke tilfreds med niveauet af den danske eksport i dag, hverken industrieksport eller landbrugseksport, men vi skal altså også realistisk vurdere, hvad vi har oplevet de seneste år. Når man studerer vore markedsandele – og derpå kommer det an – i England, Vesttyskland, Norge, Sverige, Italien, Frankrig, Holland, USA og Japan, altså alt det, der virkelig batter, hvordan ser det så ud?

I USA har markedsandelen for vor eksport været uændret fra 1985 til 86, men på alle de andre otte lande har vi dog haft stigende markedsandele. Hvis vi så tager de ni lande under ét, er Danmarks markedsandel – og vi taler jo unægtelig om små tal – steget fra 1,15 pct. i 1985 til 1,30 pct. i 1986. Det er en forøgelse af de danske markedsandele; det er vigtigt, for det viser altså, at vi kan endnu. Vi klarer os godt, men det generer os, at de ni nævnte lande samlet har en efterspørgsel, en import, som er så svag for tiden. Men vi er altså enige om, at det er ad den vej, vi skal ændre på forudsætningerne bag prognoserne og undgå den forøgelse af arbejdsløsheden, prognoserne med rette advarer om.

Men så har jeg vel lov til at sige – for det er da ingen overdrivelse – at bortset fra denne enighed gav hr. Svend Aukens tale ikke megen anvisning på, hvordan Socialdemokratiet og han vil løse de problemer. Der bliver dynget en lang række forslag op, men de vil jo bringe os længere væk fra balance.

Hr. Svend Auken og Socialdemokratiet ville f.eks. bruge 2 mia. kr. til uddannelse og beskæftigelse. Ja, ja, og man ville bruge et uspecificeret milliardbeløb til det, man kalder social genopretning. Men det er jo altså

den gamle, dårlige recept: stigende offentligt forbrug, voksende offentlige udgifter, som uundgåeligt bliver en belastning for vore arbejdspladser. Det er ikke den offentlige sektor, der skal vokse i de kommende år. Det er erhvervslivet og først og fremmest de virksomheder, der konkurrerer med udlandet, som skal have vækst.

Og så siger hr. Svend Auken jo, at Socialdemokratiet har anvist dækning for sine mange udgiftsforslag. Det mener jeg nu er en sandhed med modifikationer.

I forbindelse hermed noterede jeg mig en bemærkning fra hr. Gert Petersen om – sådan sagde han minsandten – at regeringen handler ud fra et indædt had til den offentlige sektor og til de fællesskabsfinansierede ydelser. Nu er det selvfølgelig op til hr. Gert Petersen selv, om han vil være bekendt at affyre sådan en gang naturgas. Det er det jo. Der er jo ikke et menneske med kendskab til den holdning, som findes hos Venstre, hos CD, hos Kristeligt Folkeparti og hos Det Konservative Folkeparti, som for alvor kan mene, at vi nærer had til den offentlige sektor. Vist gør vi da ej. Vi har stor respekt for den offentlige sektor og for de opgaver, den løser. Vi arbejder oven i købet intenst med at gøre den offentlige sektor mere effektiv, så den kan blive endnu mere afholdt af den øvrige befolkning, og der er jo ikke i denne regerings tid sket nogen egentlig formindskelse af den offentlige sektor, og det er der andre der vil bebrejde os.

Men den private sektor er altså vokset i vores tid, og det var på tide, for der må jo være en balance mellem udviklingen i den offentlige sektor og den private, som nu engang skal finansiere den offentlige sektor; ellers kan det jo ikke lade sig gøre. Men den balance blev totalt ødelagt i tiåret forud for regeringsskiftet. Det var i de år, hvor den offentlige sektor fik lov til at vokse uhæmmet og vi mistede 130.000–140.000 job på vore private arbejdspladser. Den problemstilling har vi taget fat på, men vi kæmper stadig med den. Det tager år endnu, og derfor må vi en overgang lade være med at forøge den offentlige sektor, og det er det, vi har gjort.

Det har betydet, at det har været nødvendigt at formindske den offentlige sektor på mange områder for at få plads til at kunne